

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In Qvo Genuina sententia profundissimi Doctoris de Auxilio gratiæ medicinalis Christi Salvatoris, & de prædestinatione hominum & Angelorum proponitur, ac dilucidè ostenditur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

64. Quarta: Humilitati & obedienci[a]e humanae subjungitur gratiæ adjutorium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13704

Molin. q. 14. *conatur.* Et Molinæ: Incredibile videtur, quod ligatur. 13. *disp.* num. infinita Dei clementia clausisse eum viscera misericordie sue, ut constitueret, quicquid talis peccator ex suis naturalibus facere attentaret, nunquam se opem laturum, ut a peccatis reijgeret.

Ibidem. Quæ profectò Massiliensium dictis à Concilio damnatis, longè ac diversis ex causis jam supra tactis deteriora sunt. Nam consequenter, in eodem loco nudis viribus naturalibus triboit, agredi velle opus aliquod ex his quæ ad iustificationem spectant; desiderare ut filij Dei fiant; facere aliquid ut fidem amplectantur, vel ut a peccatis doceant; conatur aliquos edere; conari Evangelicæ doctrinæ assentiri, & similia.

Ibid. disp. 11. Quibus addit excellentiora Lessius: *Flavijus assisnere,* quo excellentius vix Christi gratia tribuit; secundum dictamen rationis velle vivere, prædicationem Evangelicam perpendere, ut possint ad fidem & iustitiam pervenire; concipere ingens desiderium salutis beatitudinis, & petere à Deo ad illud perducere. Denique propositum recte vivendi, sequendi dictamen rationis, emendanda vita, nemini faciendi quod tibi volis fieri, placendi Deo, & similes actus, absque ullo auxilio supernaturali conceptos. De cuiusmodi actibus &c. cur non possint dici dispositiones remota ad auxilium gratiæ? Quam ista & huiusmodi ex diametro S. Prosperi & Augustini doctrinæ repugnent. Recentiores isti nullo pacto vident, quia ab eorum principiis diiunctissimi sunt. Quod quia non est hic iterum demonstrandi locus videat Lector ea quæ lib. 3. & 4. toto de Statu naturæ lapsæ diximus.

Num. 4. Nec verò sese præclarè tutatos putent, quod dicant huiusmodi opera non fieri sicut oportet, prout ex eodem Concilio Massiliensibus hoc fieri voluisse, perspicuum est. Non enim satis attendunt isti Doctores, quid sit opus aliquod bonum fieri sicut oportet. Exponunt hoc ipsi quidem diversis ac miris modis, qui nunquam antiquis gratiæ defensoribus vel in mentem inciderunt, prout cuiusque sententiæ magis expedierit: sed si Augmentem assecuti essent, ex cuius doctrinæ verba ista sumpta sunt, jam intelligerent, opus fieri sicut oportet non aliud esse, quam rectè, sincerè, ex animo, non carnali intentione fieri. Quod qui accuratius asserunt, & plenius sibi perfunctum velint, legat ea quæ diversis locis diximus. Ista verò ratione posse naturæ nudæ viribus opera ista bona fieri, sententia inter ipsos explorata est.

Apud Less. in app. ad 6. 10. n. 34. lib. 6. c. 12.

Nota LXIV. Quarta: Humilitati & obedientiæ humanæ subiungitur gratia adiutorium.

Nota LXV. Quinta: Aliqui per liberum arbitrium ad gratiam baptismi venire possunt.

Nota LXVI. Sexta: Aliqui per liberum arbitrium ad gratiam baptismi venire possunt.

Nota LXVII. Septima: Aliqui per liberum arbitrium ad gratiam baptismi venire possunt.

Nota LXVIII. Octava: Aliqui per liberum arbitrium ad gratiam baptismi venire possunt.

Nota LXIX. Nona: Aliqui per liberum arbitrium ad gratiam baptismi venire possunt.

Nota LXX. Decima: Aliqui per liberum arbitrium ad gratiam baptismi venire possunt.

A esse bonum gratiæ Dei. Non enim gratia Adami, live sufficiens, live congrua, live sine qua non, sed sola medicinalis Christi Salvatoris gratia donat, velle, & obedire, & credere revelanti Deo. Quicquid aliter cum quocumque gratiæ adiutorio sit humilitas & obedientia humana est, & liberi arbitrij factus.

Recentiores multò longius recesserunt. Nam præter quàm quòd similiter sentiunt non esse ipsius gratiæ Christianæ (de qua semper sermo est) donum ut obedientes fidei atque humiles simus, sed hoc fieri eum solo adiutorio sine quo non flexibilitate, seu ut Celestinus Papa loquitur, possibilitate voluntatis naturalis, ne quidem subiungunt isti obedientiæ gratiæ verè adiutorium, sed sicut obedientiam fidei, ita obedientiam quoque omnium mandatorum fieri posse naturalibus ipsdem viribus tradunt, Deo subditum illam obedientiam per verè Christi medici gratiam non inspirante, vel donante.

NOTA LXV.

Quinta: Aliqui per liberum arbitrium ad gratiam baptismi venire possunt.

*Q*uinta est, quòd Massilienses, aliquos per liberum arbitrium ad gratiam baptismi posse venire contempserunt. Nempe quia sentiebant, postea solà primi hominis gratiæ sine qua non, solùm liberum arbitrium sufficere non minus nunc, quàm in Adamo sufficere, ut ad baptismi gratiam volendo accedamus. Nam ut ad Adamum illud potuisse Concilium nobis indicaret, statim adiecit, quod is qui hoc statuit. Non omnium liberum arbitrium per peccatum primi hominis asserit infirmatum: quasi diceret, rectè hoc assereretur si liberum arbitrium per peccatum primi hominis non esset infirmatum, sed in suo naturali vigore & possibilitate persisteret. Quam ob causam etiam inferius dicit: Per peccatum primi hominis ita inclinatum & attenuatum fuisse liberum arbitrium, ut nullus postea aut diligere Deum sicut oportet (id est, non carnaliter) aut credere in Deum, aut operari propter Deum quòd bonum esse possit. Aperitissimè per illud (postea significans, antea id primos homines per liberum arbitrium potuisse: quia quando nullà interiori concupiscentiali servitute premebatur, nullà rixâ turbabatur, cum solo auxilio istius status proprio, sine quo nihil poterat, liberum arbitrium sese ipsum naturalibus viribus suis ad credendum, volendum, diligendumque se debet. Attenuatum verò & infirmatum nihil istorum postea potuit, sed medicinà gratiæ potentiore ipsius imbecillitati opitulante, velle, credere, diligere voluntati fractâ primavâ libertate claudicantè largiendum fuit.

Recentiores nostri longè animosius & periculosis in hac re progressi sunt. Non enim solum ad baptismi gratiam per liberum arbitrium, sed ad iustitiam, ad mandatorum omnium observationem, ad perfectionis apicem; ad ipsum cælum per liberum arbitriū se venire posse contendunt. Nam in omnibus istis sublimibus & heroicis operibus, nihil omnino ulterius postulant, quàm illam solam gratiam, cum qua primus homo ante peccatum per liberum arbitrium